

DE ZOON VAN MARGREET IS VERMIST

‘De continue vraag bij alles wat ik doe is: leeft hij nog?’

Mei vorig jaar raakte Christiaan (35), de zoon van Margreet Wilson, vermist tijdens een tocht in de Himalaya.

Margreet: “Ik wist niet beter dan dat hij veilig in Hongkong was.” Tot dat vreselijke telefoontje kwam.

“Ineens is het er: het verdriet om Christiaan, mijn zoon, die sinds mei 2016 is vermist. Het kan me overvallen in de trein, op de fiets, in de supermarkt. Onlangs gebeurde het tijdens de koffiepauze op mijn werk. Ik voelde dat het te veel werd en liep weg. Even op adem komen.

Alles in dit verhaal is dubbel. Mensen komen naar me toe en vragen hoe het gaat. Wat moet ik zeggen? Ja, ik leef, werk, haal boodschappen. Maar nee, het gaat niet goed. De onduidelijkheid over wat er met Christiaan is gebeurd, is allesbepalend. Het ultieme dubbele is de continue vraag: leeft hij nog of leeft hij niet meer?

De avond voor zijn vertrek zocht Christiaan me op, direct vanuit zijn werk. We aten samen en het was gezellig, al oogde hij wat moe. Eigenlijk zou ik die avond zijn haar knippen, maar daar was geen tijd meer voor. Hij moest nog een

zonnepaneeltje ophalen voor zijn satelliettelefoon.

De volgende ochtend vertrok hij voor een wekenlange tocht naar de top van de Dhaulagiri, een ruim achtduizend meter hoge berg in de Himalaya. Op Schiphol zwaaide ik hem uit, samen met twee goede vrienden. Nadat we een kop koffie hadden gedronken, wilden we eigenlijk nog met Christiaan meelopen naar de vertrekhal. Maar omdat zijn tempo zo veel hoger lag dan het onze, namen we ter plekke afscheid. Het was zoals alle andere keren. Met een dikke knuffel en een goede wens. Ik wist dat de Himalaya een gevaarlijk gebergte kan zijn. Toch maakte ik me geen extra zorgen. Ik wist dat Christiaan altijd secuur was.”

Hang naar avontuur

“Als kind voelde hij zich al aangetrokken tot het ultieme. Het avontuur. Hij kon zomaar op zijn racefiets springen om een

viendje te bezoeken dat 150 kilometer verderop woonde. Of hij wilde met een schoolvriend wildkamperen in een nabijgelegen dorp. Ooit kampeerden we met vrienden in Duitsland. Hij was toen vijftien. Een van hun dochters wijdde Christiaan in het bergbeklimmen in. Naderhand had ik in eerste instantie niet de indruk dat het hem enorm gegrepen had. Maar niet lang daarna begon hij met abseilen. Illegaal, vanaf een metershoge kraan in onze woonplaats Amersfoort. Natuurlijk stond ik niet te juichen bij het idee, maar ik vertrouwde hem. Pieter, zijn broer, was meestal ook betrokken bij dit soort acties. Al nam Christiaan het voortouw.

Later werkte hij als fysiotherapeut en was daarnaast druk met marathons, survivaltochten en bergbeklimmen. We spraken niet vaak af. Maar als we elkaar zagen, was het goed. Allebei houden we van muziek. Christiaan speelde accordeon en piano. ►

Tijdens een van zijn survivaltochten in de Franse Jura zocht ik hem op. In de middag dronken we iets in zo'n typisch Frans dorpsrestaurant: een stenen vloer met formica tafels. Er stond een piano. Ik zie nog zijn gezicht voor me, die blik in zijn ogen. Mag ik? Het mocht van de eigenaar. Hij vond het zo heerlijk om even te kunnen spelen.”

Geen smartphone

“Christiaan was niet altijd even mede-deelzaam over zijn tochten. Of hij dat deed om mij in bescherming te nemen, betwijfel ik. Zo was hij gewoon. Ik denk dat zijn liefde voor bergbeklimmen geleidelijk aan is ontstaan. Doordat hij altijd maar onderweg was, hadden we weinig tijd om zijn leven te bespreken. Een paar jaar terug belde hij me op Hemelvaartsdag om zes uur 's ochtends ineens op. Licht hijgend door de hoogte: “Mam, ik sta op de top van de Ararat in Turkije.” Soms vertelden klimvrienden waar Christiaan precies was geweest en wat hij daar had meegemaakt. Zoals die keer dat hij dagenlang op de Mount McKinley in Alaska had vastgezeten in de mist. Dat hoorde ik achteraf van een vriend, op een verjaardag toen de mannen bij elkaar waren. Ongeveer een maand na Christiaans vertrek naar de Himalaya was Pieter jarig. Het was 19 mei. Ik was bij hem en zijn gezin op bezoek in Rotterdam en vroeg een aantal keer of Christiaan al een felicitatiebericht had gestuurd. Maar Pieter had nog niets ontvangen, ook niet aan het eind van de middag. Hoewel het niets voor Christiaan was om op de verjaardag van zijn broer niets te laten horen, maakten we ons niet echt zorgen. Christiaan bevond zich vast in een gebied zonder bereik. Ik wist dat hij 25 mei naar Hongkong zou vliegen. Eenmaal in de grote stad liet hij ongetwijfeld weer van zich horen. Omdat ik toen nog geen smartphone had, hoorde ik minder regelmatig van hem dan zijn vrienden en collega's mét smartphone. Maar uiteindelijk belandden de meeste van die berichten toch wel bij mij. Door deze vertraging had ik niet door dat anderen zich al na het weekend van de 19de zorgen begonnen te maken. Op 15 mei had

Christiaan voor het laatst een levensteken gegeven aan zijn collega's. Toen ze na een week nog niets van hem hadden gehoord, gingen alle alarmbellen af.”

Christiaan, houd vol!

“Ik was thuis toen Elke, de vrouw van Pieter, belde. Ze vroeg of ik wist wat er met Christiaan aan de hand was. Ik wist niet beter dan dat hij in Hongkong was en elk moment van zich kon laten horen. Ze vertelde dat Christiaan werd vermist. Vermist? Haar woorden drongen nauwelijks tot me door. Hij bleek niet te hebben ingecheckt voor zijn vlucht. Verdwaasd hing ik op. Pas 's avonds drong de realiteit in volle

‘Niets voor hem om op de verjaardag van zijn broer niets te laten horen, HIJ HAD VAST GEEN BEREIK’

hevigheid tot me door. Het voelde alsof ik gillend gek werd. Ik schreeuwde: ‘Christiaan, waar ben je? Houd vol, we komen eraan!’ Huilend viel ik in slaap. Vanaf dat moment raakte alles in een stroomversnelling. Vrienden en klimvrienden van Christiaan verzamelden zich in Pieters huis. Het leek wel een crisiscentrum. De mannen wilden Christiaan gaan zoeken. Het ministerie van Buitenlandse Zaken en de Nederlandse Klimvereniging werden ingeschakeld. De mannen maakten een website over Christiaan en zetten een stichting voor hem op. Hiermee wilden ze een bedrag binnenhalen voor het ondersteunen van hun zoektocht. Binnen de kortste keren stroomde het geld via crowdfunding binnen. Het nieuws verspreidde zich snel. Een bekende landelijke krant besteedde aandacht aan de vermissing en vervolgens pikte *Het Journaal* het op. Het leek alsof iedereen erbij betrokken was. Mijn huis zat vol met vrienden, burens en familie,

die allemaal iets voor me wilden doen. Mensen brachten bloemen en eten en stuurden kaarten. In eerste instantie wilde ik blijven werken; ik geef vier dagdelen per week Nederlandse les aan anderstaligen. Dat klinkt misschien vreemd, maar ik ben altijd heel trouw geweest als ik wat doe. Mijn leerlingen konden er toch niets aan doen dat mijn kind werd vermist? Maar vrienden raadden het af. Uiteindelijk heb ik naar hen geluisterd en die eerste weken niet gewerkt. Het ging gewoon niet.”

Stukje helm gevonden

“We wisten dat Christiaan op 17 april met een Amerikaanse klimvriend, Jordan, was begonnen aan de tocht. Ze klommen solo, maar legden een deel van de route gezamenlijk af. Jordan daalde op 4 mei op eigen gelegenheid af, omdat hij eerder terug wilde. Vervolgens was Christiaan meerdere keren gezien in Camp 1 en Camp 2, plekken op de berg waar je kunt over-

‘Ook al zag ik dat hij mijn app-berichtjes niet had gelezen, IK BLEEF ZE STUREN’

nachten om te acclimatiseren op ongeveer 6.000 meter hoogte. Soms kun je er ook wat eten. Op 15 mei gebruikte hij voor het laatst zijn satelliettelefoon. De volgende ochtend zagen verschillende mensen hem vertrekken. Naar beneden, op weg naar het Italian Basecamp. Hij vertrok vanaf het Basecamp op 4.700 meter hoogte en is niet meer gezien in het negenhonderd meter lager gelegen Italian Camp. Sindsdien ontbreekt elk spoor. Eind mei en begin juni vertrok een aantal vrienden naar Nepal om samen met de Nederlandse Klim- en Bergsport Vereniging en de Nepalese reddingsorganisatie SARON naar Christiaan te zoeken. Ze vlyerden in dorpen onder aan de berg, bestudeerden nauwkeurig de satellietbeelden van zijn route, bezochten lokale ziekenhuizen. Eind juni vonden ze bij het Swiss Camp op bijna vierduizend meter hoogte bij de rivierbedding een stukje helm dat van Christiaan zou kunnen zijn. Maar de sporen op de helm kwamen niet overeen met mijn DNA. Een mogelijke verklaring was dat de sporen door regenval waren weggespoeld. De mannen keerden zonder Christiaan terug naar huis.”

Ongelezen berichten

“Inmiddels had ik een smartphone en was begonnen Christiaan berichten te sturen via Whatsapp. ‘Dag lieve schat, hoe is het met je? We hopen je snel weer te zien.’ Stel dat hij gewond was geraakt en zich ergens bevond zonder bereik. Ook al werden de vinkjes bij mijn verzonden berichten niet blauw waardoor ik wist dat hij mijn berichten niet had gelezen, ik bleef ze sturen. Het leek me vreselijk voor hem om, als hij eenmaal werd gevonden, te ontdekken dat hij al die tijd geen berichten had ontvangen. Ik werd voortdurend heen en weer geslin-

gerd tussen hoop en vrees. De scheidslijn was flinterdun. Zolang Christiaan niet gevonden was, was alles mogelijk. Een groot aantal mensen dacht dat hij niet meer levend gevonden zou worden. Het schijnt dat iemand in de bergen, in zeer rotsachtig gebied, acht dagen kan overleven. Als je daarna niet gevonden wordt, is de kans op overleving vrijwel nihil. Een ander scenario is dat Christiaan op 16 mei in een gletsjerspleet is gevallen. Volgens een arts zou het ijskoude water hem binnen een paar minuten fataal zijn geworden. Maar het bewijs daarvan ontbrak. En ik wilde de moed niet opgeven. Ik ben christen, net als Christiaan. Wereldwijd hebben medegelovigen voor hem gebeden: in Bangladesh, Oostenrijk, Amerika, Nepal, Noorwegen, Angola. Ik heb gebeden voor een antwoord. Dat we hem levend zouden terugvinden.”

Altijd verder, altijd hoger

“In november, toen het regenseizoen voorbij was, begon het vriendenteam hun tweede zoektocht. Deze keer gingen de jongens ervan uit dat ze op zoek zouden gaan naar een lichaam. Ik durfde niet aan die mogelijkheid te denken. Opnieuw werden speciale speurhonden ingezet. Het team onderzocht de gletsjer en de rivierbedding. Een speciale camera zocht de spleten af. Ook nu keerden ze terug zonder iets te hebben gevonden. Ik was opgelucht. Er was nog hoop. Ik heb nooit gedacht dat Christiaan maar moest stoppen met bergbeklimmen. Het was ook geen keuze. Hij ging.”

Troostende gedachte

“In het begin wilde ik iedereen over Christiaan vertellen. Nu is dat alweer anders, mensen gaan door met hun leven. Logisch, maar voor mij staat alles nog

steeds in het teken van de vermissing. Ik wil en kan Christiaan nog niet opgeven. Dat hij nooit meer terugkomt is onvoorstelbaar. Ik heb hoop dat hij op een dag terug zal zijn. Maar de wanhoop is akelig dichtbij. Stel dat Christiaan in een spleet is terechtgekomen en niet meer leeft. Het beeld van hem, alleen in die koude spleet, is vreselijk. In dat geval is hij bij God, in het licht. En bij zijn oma, op wie hij zo dol was. Die gedachte is troostend. Wat overblijft is mijn eigen droefheid. Vooralsnog wil ik me hierdoor niet laten meesleuren. De spaarzame keren dat ik het wél liet gebeuren, deed het intens pijn. Mensen bij wie een dierbaar persoon uit het leven is weggerukt, door wat dan ook, weten hoe die pijn voelt. Je hart doet letterlijk pijn. Ik wacht nog altijd op een duidelijk antwoord. Anderen vragen of ik boos ben op God. Maar het is geen boosheid die ik voel, eerder een soort verontwaardiging. Hoe kan het dat er geen antwoord komt? Sommigen noemen het de ontkenningfase. Het zij zo, ik moet hierin mijn eigen pad bepalen. De toekomst? Daar houd ik me niet mee bezig. Ik leef per dag.”

Iets om voor te leven

“Mijn leven staat op zijn kop. Toch lukt het me om ook te genieten. Ik verkeer in de gelukkige positie dat ik oma ben van drie jonge kleinkinderen. Zij laten me onbewust weer vooruit kijken. Laatst stuurde mijn kleinzoon een bericht. Met een schattig kleuterstemmetje: “Oma, ik denk dat oma Christiaan niet dood is.” Een stem uit de hemel, zo mooi. Het raakte me zo dat ik me even opgetild voelde, ik was helemaal opgetogen. Kort daarna vroeg een bekende hoe het ging. ‘Goed,’ zei ik, haar enigszins confuus achterlatend. Maar op dat moment voelde ik me ook echt zo. Een aantal maanden na de vermissing droomde ik over Christiaan. Plotseling stond hij bij mij thuis in de deuropening. ‘Hoi jongen,’ begroette ik hem. Ik sloeg een arm om hem heen en voelde zijn sterke lichaam. Hij was thuis.” ■ **Meer over de vermissing van Christiaan is te lezen op christiaanwilson.nl**